

Sagtmodig

Palmesøndag lød det: »Se, din konge kommer til dig, sagtmodig...« (Matt. 21,5). Selv havde han sagt: »Jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet,« og han har indbudt os til at komme til ham og lære af ham (kap. 11,29).

Hvad er sagtmodighed? Det er ikke vankelmod, men mod, gennemtrængt af Guds kærlighed.

Sagtmodighed er altså fasthed og lydighed, gennemtrængt af den guddommelige kærlighed.

Fast besluttet på kun at gøre Guds vilje red Jesus ind i morderstaden. Der skulle sandelig mod dertil! Han vidste jo, hvad der ventede ham. Og der skulle sandelig kærlighed dertil, guddommelig kærlighed! Kom der bitterhed eller menneskeforagt ind i hans ånd, ville frelsen gå til grunde. Han var ydmyg af hjertet, derfor kunne han tage imod deres hyldest som den selvfølgeligste sag af verden og lade farisæerne vide, at om menneskene tav, skulle stenene udbryde i hyldestråb.

Han var sagtmodig, derfor kunne han tage en svøbe og drive kræmmerne og duhandlerne ud af templet. Han forløb sig ikke; det var ikke en overilet, ukontrolleret handling; det var ikke hans temperament, der løb af med ham; det var Guds hellighed, der kom til udtryk. Der er intet uforfærdet ved den sagtmodige; han tolererer ikke synd og uforskammethed i Guds hus; sagtmod er ikke det samme som venlighed og villighed til kompromis.

Ja, han var sagtmodig og ydmyg af hjertet, derfor kunne han afsløre farisæernes og de skrifkloges synd og kalde dem slanger og øgleunger (Matt. 23,33), thi sagtmod og ydmyghed er det lys, der afslører ethvert religiøst hovmod.

Da han var sammen med sine disciple, sagde han til dem, at de skulle forlade ham, og til *Peter* sagde han: »Du skal fornægte mig tre gange«. At sige dette uden bitterhed og skuffelse kan kun den, der er sagtmodig og ydmyg af hjertet. Samme aften tvættede han de samme disciples fødder, tog en kalk, takkede, gav dem den og sagde: »Dette er mit blod, som udgydes for mange til syndernes forladelse«.

Så sang de lovsangen og gik ind i *Getsemane* have. Der ser du hans mod sejre fuldstændigt over den gru og rædsel, der gjorde hans sjæl dybt bedrøvet indtil døden. Men det var sagtmod, thi han elskede sine egne indtil det sidste.

Da *Judas* kom, var det Jesus, der var

den modige; han er uden frygt; ikke de, der kommer for at gribe ham, har initiativet, men han. De falder da også til jorden, thi et sådant sagtmod er overvældende. Han er ydmyg af hjertet, men ydmyghed har intet med ynke at gøre. Den sandt ydmyge er frygtløs.

Da *ypperstepræsterne* spørger ham, om han er Kristus, svarer han: »Du har selv sagt det. Men jeg siger eder: herefter skal I se Menneskesønnen sidde ved Kraftens højre hånd og komme på himmelens skyer« (Matt. 26,64). Han havde mod og kraft til at sætte livet til, derfor svarede han så tydeligt og klart og gav dem således det »bevis«, de behøvede for at fælde dødsdommen over ham: »Han har spottet Gud...han er skyldig til døden« (vers 65-66). Hvilket sagtmod, hvilken hellig ydmyghed – kun optaget af eet: at gøre Guds vilje i Guds Ånd!

Så spyttede de ham i ansigtet og slog ham med knytnæver – og han fo'r ikke op imod dem, mistede ikke besindelsen – blev heller ikke ynkelig og bad om medlidenhed – han var sagtmodig og stærk, ydmyg og hellig!

Se ham for *Pilatus!* Hvem bliver bange? Ikke Jesus, thi han er sagtmodig, men Pilatus – ja, han blev endnu mere bange (Johs. 19,8). Han stod overfor sin overmand, der sagde til ham: »Du havde aldeles ingen magt over mig, hvis ikke den var givet dig ovenfra.« Og det sagde han, efter at Pilatus havde ladet ham piske! Hvilket mod – ja, hvilket sagtmod – med blodig ryg, oppløjet af den romerske læderpisk, tornekrone, hånet og bespyttet bevarer han sig selv i Gud – hans mod er ikke brudt – hans kærlighed til sine fjender har ikke lidt skade – han er sagtmodig og ydmyg af hjertet! Lad os nu skynde os at komme til ham og lære af ham, thi vi har sandelig noget at lære, og han har sandelig noget at lære os!

Han bærer selv sit kors, men vakler under det – hans legemlige kraft er næsten udtømt, men hans mod og ydmyghed er usvækket den samme; derfor siger han til kvinderne: »Græd ikke over mig, men græd over jer selv!« Han er i Guds vilje, han gør Guds vilje i Guds Ånd, kærlighedens Ånd; derfor ynker han ikke sig selv, men dem, thi de er ikke i Guds vilje – de tilhører et genstridigt folk, og det er der grund til at græde over.

Så nagler de ham fast til korsets planke. Han, der havde sagt, at ikke en spurv falder til Jorden uden hans himmelske

Faders vilje, ved, at ikke en nagle bliver boret igennem hans hænder og fødder uden hans Faders vilje. Derfor gør han ikke modstand, men i den sagtmodighed og ydmyghed, der er himmelhøjt over alt, hvad noget menneske kender til, opløfter han sin røst og beder: »Fader! forlad dem, thi de ved ikke, hvad de gør!« Hvilken sejr over bitterhed, ondskab, fjendskab og nederdrægtighed!

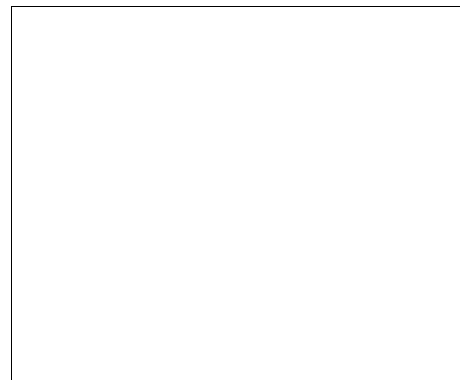
Så udtømmer han sin sjæl i døden for alle os elendige, sagtmodig og ydmyg af hjertet til det sidste!

Tre dage efter møder han sine disciple som *den opstandne* – og i sin majestæt forbliver han dog den, der er sagtmodig og ydmyg af hjertet. Han siger ikke til Peter: »Hvor kunne du dog fornægte mig – jeg havde ventet noget mere af dig«. Det ville du og jeg have sagt, thi vi er ikke sagtmodige som han, men selvretfærdige og sårbare. Han sagde derimod: »Elsker du mig?«

Således sejrede han, og således besejrer han vore stive hjerter, så de ydmyges under hans vældige hånd og hans vældige sagtmodighed.

Denne sagtmodighed og ydmyghed af hjertet er en væsensdel af hans *herlighed* – den herlighed, som vi har mistet på grund af synden. Vi ser det så tydeligt, når vi i stilhed dvæler ved vor korsfæstede Herre og Frelser. Der hænger han udspilet på et kors for min skyld, ydmyg og sagtmodig af hjertet! Han bebrejder os ikke alt det, vi skammer os over, at vi har sagt og gjort, men tager skylden på sig – og med skylden straffen!

Vi begynder at fatte, at evangeliet om Kristi herlighed ganske særligt åbenbarer os, at han er sagtmodig og ydmyg af hjertet ellers havde han forlængst forkastet mig og dig! Nu drager han os til sig – og vi længes efter at lære af ham, der er sagtmodig og ydmyg af hjertet – tænk, om vi kom til at ligne ham mere!

Som han har sagt!

Da *Maria Magdalene* og den anden *Maria* tidligt om morgenen den første dag i ugen kom ud til graven, mødte en engel dem og sagde: »Frygt ikke! Thi jeg ved, at det er Jesus, den korsfæstede, I søger efter. Han er ikke her; thi han er opstanden, *som han har sagt*« (Matt. 28,5 og 6).

Lå der en stille bebrejdelse i englens ord? Hvorfor havde de glemt, hvad han havde sagt? Hvorfor havde de ikke troet det? Jeg ved det ikke, men jeg ved, hvor let vi glemmer, hvad han har sagt, skønt han aldrig har sagt noget, som han ikke opfylder.

Aldrig har der været så fortvivlede mennesker som den lille discipelskare, da Jesu afsjælede legeme blev taget ned fra korset og lagt i graven. Ham havde de sat deres håb til, og nu var det bristet! Ingen havde talt som han, ingen havde gjort så herlige gerninger som han, og ingen havde vakt så dybe og rene længsler og forventninger i dem som han – og nu var han begravet!

Alt forekom dem håbløst. De havde forladt alt for at følge ham – nu måtte de tilbage til fiskerbådene og toldboden – tilbage som skuffede mennesker, der resten af deres dage måtte leve i den stumme resignation.

Det var helt borte fra deres bevisthed, at han havde sagt: »Se, vi drager nu op til Jerusalem, og Menneskesønnen skal overgives til ypperstepræsterne og de skriftkloge; og de skal dømme ham til døden og overgive ham til hedningerne til at spottes og piskes og korsfæstes; *men på den tredje dag skal han opstå*« (Matt. 20,18-19). Dette havde han sagt ikke een, men flere gange – men de havde glemt det – deres tro magtede ikke at huske det.

For dem var hans historie en tragedie, derfor sørgede de og var fortvivlede. Den var imidlertid alt andet end en tragedie; den var også alt andet end et drama; den var *fuldbyrdelsen af Guds vilje og opfyldelsen af, hvad Jesus selv havde sagt*.

Han havde sagt, at han skulle overgives til ypperstepræsterne, og det skete. *Han havde sagt*, at de skulle dømme ham til døden, og det skete. *Han havde sagt*, at de skulle overgive ham til hedningerne til at spottes og piskes, og det skete. *Han havde sagt*, at de skulle korsfæste ham, og det skete.

Her er altså ikke tale om en ulykkelig skæbne, men om det største af alt: Guds ord går i opfyldelse til punkt og prikke! Her er ikke tale om tragedie, men om triumf!

De kunne blot ikke se det, ikke tro det, thi de kunne ikke huske og fastholde, at han også havde sagt: »Men på den tredje dag skal jeg opstå!«

Jesus førte magterne og myndighederne i triumftog og stillede dem til skue som afvæbnede. Han udslettede det anklagende skyldbrev, som var os syndere imod, og naglede det til korset. Nogle få aftener før havde han sagt: »Dette er den nye pagt i mit blod, som udgydes for mange til syndernes forladelse« – men de havde glemt det! Det betød intet virkeligt for dem.

Ak, hvor vi ligner dem, når det mørkner omkring os, og alt ser sort ud.

Den korsfæstede

Engelen sagde: »Jeg ved, at det er Jesus, *den korsfæstede*, I søger efter. Han er ikke her; thi han er opstanden, som han har sagt!«

Hvorfor nøjes engelen ikke med at sige: »Jeg ved, det er Jesus, I søger efter; han er opstanden!« Hvorfor fremhæves det, at det er Jesus, *den korsfæstede*? Er det ikke forkert? Nu er han jo ikke mere korsfæstet!

Nej det er sandelig ikke forkert, thi Jesus er og forbliver den korsfæstede også efter sin opstandelse! Hans opstandelse fører os ikke væk fra korset, men tilbage til det, thi det er først, da han var opstået fra de døde, at alt det, han havde fuldbragt på korset, blev virkelighed for dem. Var Jesus ikke opstået fra de døde, da ejede ingen af os nogen levende tro, thi en død kan aldrig skabe nogen levende tro, hvor meget godt og skønt han end har gjort før sin død.

Nej han er opstanden, *som han har sagt*, og dermed får alt, hvad han fuldbragte som *den korsfæstede*, sin fulde og frelsende gyldighed for enhver af os.

Dermed får også *alt, hvad han har sagt*, sin fulde gyldighed, og intet af alle hans gode ord vil falde til jorden. Måtte vi aldrig glemme det!

Han kommer!

Han sagde også, at han kommer igen i kraft og megen herlighed – og en dag, ingen kender den, skal vi se ham, *som han har sagt!*

Tænk, når øjeblikket er der, *som han har sagt!*

Tænk, når basunen lyder, *som han har sagt!*

Tænk, når vore legemer forvandles til opstandelseslegemer, *som han har sagt!*

Tiden inden hans komme vil indeholde mange prøvelser for os, *som han har sagt!* Lad os huske det, når de kommer! Det er ikke nogen tragedie, men det er også opfyldelsen af, hvad han har sagt. Hvis vi bliver forfulgt og hadet af alle, er det ikke nogen ond skæbne, men opfyldelsen af hans ord!

Vor tro vil blive prøvet, det har han sagt, og han har også sagt, at den, som holder ud indtil enden, skal blive frelst. Aldrig har han sagt tomme, indholdsløse, letkøbte ord, men han har talt, som Gud taler, og vi lever af hvert ord, der udgår af hans mund. Hans ord er Ånd og er liv og skænker os det, han taler om. Vor opgave er derfor at leve ham så nær, at vi kan høre, hvad han siger. Thi han har sagt: »Salig den, der har øren at høre med!«

Snart, snart kommer han; *det har han sagt*, og det ord vil vi samle os om på *Nyborg Strand*.

Da vil vi også mindes, at vor fader i troen *Abraham* var henvend hundrede år og hans hustru *Sara* omkring de halvfems, da Gud sagde til dem, at næste år skulle Sara føde en søn. Abraham ærede Gud ved, med håb imod håb, at forblive fuldt forvisset om, at hvad Gud har forjættet, har han også magt til at gøre. Alle de synlige forhold talte imod det, men Abraham lod sig ikke beherske af det synlige; han vidste meget vel, at hans legeme var svækket og udlevet, og at Sara var langt over den alder, hvor en kvinde kan undfange – men »Herren gjorde ved Sara, *som han havde sagt*« (1. Mos. 21,1), og hun undfangede og fødte Abraham en søn i hans alderdom til den tid, Gud havde sagt ham (vers 2) – derom tvivlede Abraham ikke i vantrø.

De blev ikke til skamme! Må vi finde nåde til heller ikke at blive det ved hans tilkommelse!

Sejrstoget

Hans egen vandring imod målet var, som nævnt, et triumftog, selv om det så ud som en tragedie. Det var Guds kærligheds triumf over synden, satan og døden. På intet punkt led han nederlag. På intet område skete andet end Guds vilje.

Det er især *Johannes*, der skildrer hans triumfgang helt ud til Golgata. Johannes har en egen hemmelighedsfuld, ganske enkel måde at skrive på. Når han vil skildre Jesu sejrsgang, henleder han vor opmærksomhed på, at Herren hele tiden *vidste*, hvad der nu skulle ske.

Det var før påskehøjtiden. Jesus vidste, at hans time var kommet til at gå bort

fra denne verden til Faderen (kap. 13,1). Det var mørkets time, og mørket havde magten – ja, men det var også Jesu time – den mægtige time, da han skulle *gå til Faderen!* Kan noget være mere ophøjet end at gå til Faderen?

Intet kom bag på ham, intet overraskede ham og bragte ham i forlegenhed. Han vidste, hvem det var, der skulle forråde ham (kap. 13,11). Derfor taler han med hellig og værdig myndighed til forræderen og går ham oprejst imøde i Getsemane. Det er ikke Judas, der sejrer over Jesus, fordi han får ham bundet og ført bort, men omvendt: Jesus triumferer i kærlighedens lydighed og fortsætter sin sejrsgang imod målet.

Jesus *vidste* nemlig alt, hvad der skulle komme over ham (kap. 18,4). Han havde selv sagt det forud. Det var Guds evige frelse, der nu skulle fuldbyrdes. Det var Guds mægtige kærlighed, der nu skulle besejre ondskaben, hadet, fjendskabet og hele mørkets magt.

På korset *vidste* han, at alt nu var fuldbragt (kap. 19,28) – hvilken sejrens stund! Intet øjeblik på hans vej møder der ham andet, end hvad han vidste, og der er aldrig tale om, at en ond skæbne ramte ham.

Ingen aner, hvilket dyb af lidelse han

var i – ingen kan følge ham – triumfens vej var smertens vej – kun sådan kunne verdens synd sones – kun sådan kunne Guds kærlighed besejre det faldne menneskes fjendskab og dæmonernes rasende had.

Paulus siger, at Gud altid fører os i sejrstog ved Jesus Kristus, og han priser Gud derfor (2. Kor. 2,14). Hvor fører Gud os andre steder end i Jesu spor? Det er sejrstoget!

Derfor lader han os også vide forud, at der venter os trængsler, og han lader den Gud-givne viden skabe uforfærdethed i os, så vi ikke taber modet på trængslernes dag.

Han har sagt det – han har sagt det forud, før det sker, for at vi, når det sker, skal komme i hu, hvad han har sagt!

Paulus' eget liv og vandring kan bedst lignedes ved et sejrstog eller en triumfgang i Jesu spor. Han kunne skrive, at i alt dette mere end sejrer vi ved ham, som elskede os. Men verden og de kødelige kristne kunne ikke se, at der her var tale om sejr og triumf, thi hans vej var jo bestrøet, ikke med roser, men med torne, og hans lidelser og skuffelser var mange.

Paulus vidste, hvad hans Herre havde sagt – og da lidelserne kom, var han for-

beredt og så i dem, ikke egentlige hindringer på vejen, men snarere opfyldelsen af, hvad Gud har sagt. Og noget større findes ikke i tilværelsen end opfyldelsen af Guds ord i vort liv!

Guds sejrstog i vor tid

Hvad har Gud sagt om Israels folk?

Lige for øjnene af os går det, som Gud har sagt, i opfyldelse!

Han har sagt meget andet om begivenheder blandt nationerne og frygtelige hændelser i naturen, og det vil gå i opfyldelse alt sammen.

Guds sejrsgang i vor tid, hans triumf er den, at alt det, som han har sagt ved profeterne og i alle skrifterne, nu er ved at blive virkelighed. Himmel og jord skal forgå, som han har sagt, men ikke en tøddel af Ordet skal forgå, før det er opfyldt alt sammen!

Det er det mægtige i vor tid. Det er, som om det oprulles for vore øjne. Frafaldet, som han har talt om, er i fuld gang. Forførelserne, som han har talt om, udvikler sig uhyggeligt, og vi ser dem trænge helt ind blandt os.

Meget forfærder os, meget ryster os – men så kommer vi i hu: *han har sagt det!*

Det uendeligt små og det uendeligt store

Har du noget højere ønske end på hin dag at høre Kongen sige til dig: »Kom hid, min Faders velsignede! arv det Rige, som har været jer beredt fra verdens grundvold blev lagt«?

Hvad karakteriserer dem, der hører disse vidunderlige ord? Har de udført »vældige« ting for Herren og gjort »store« gerninger i hans navn? Det kommer an på, hvad du forstår ved »vældige og store« ting. Herren siger dette til dem (og så kan du jo bedømme, om det er stort og vældigt eller småt): »Jeg var sulten, og I gav mig at spise; jeg var tørstig, og I gav mig at drikke; jeg var fremmed, og I tog jer af mig; jeg var nøgen, og I gav mig klæder; Jeg var syg, og I så til mig; jeg var i fængsel, og I besøgte mig« (Matt. 25,36).

På hin dag står der tillige mange, der siger til Herren: »Herre, Herre! har vi ikke profeteret ved dit navn, og har vi ikke ud-drevet onde ånder ved dit navn, og har vi ikke gjort mange undergerninger ved dit navn?« Du synes måske, at de har udført »store og vældige« ting for Herren; derfor kan du ikke forstå, at Herren siger til dem: »Jeg har aldrig kendt jer; vig bort fra mig,

I, som øver uret« (Matt. 7,22-23). At bespise nogle hungrede, besøge nogle syge, beklæde nogle nøgne, hvad er det i sammenligning med at ud-drive onde ånder og gøre mange undergerninger? Det er jo ikke andet end småtterier!

Storhed

Kan det tænkes, at vore begreber om storhed trænger til at revideres ligesom alle vore andre opfattelser og meninger? Er vore tanker om storhed ikke Guds tanker derom?

Skriften understreger, at det, der er stort i menneskers øjne, ikke er stort i Guds bedømmelse. For at få det sande indtryk af storhed skal vi som altid samle os om vor Frelser og Herre og i stilhed betragte ham.

Var det stort, at han engang gik på vandet, eller var det større, at han bøjede sig ned og tvættede disciplenes fødder?

Var det stort, at han bød stormen lægge sig, eller var det større, at han sagde til den stakkels kvinde, som de ville stene: »Heller ikke jeg fordømmer dig; gå bort og synd ikke mere«?

Var det stort, at han vidste, der var en

mønt i fiskens mund, eller var det større, at han på korset bad: »Fader, forlad dem, de ved ikke, hvad de gør«?

Det var stort, at han oprejste Lazarus fra graven, men det var større, langt større, at han var lydig indtil døden på et kors.

Det er skjult for verden. Da han tog et brød og takkede – hvad da? Var det stort? Da han tog kalken efter aftensmåltidet, takkede og sagde: »Det er mit blod, som udgydes for eder,« var det stort eller er der noget i hans liv, der er større?

Da han tav og bar det stille, var det stort?

Da han udtømte sin sjæl i døden – var det stort? Så det stort ud?

Da han blev lagt livløs i graven – var det stort?

Siden har verden ikke set ham, thi da han var opstanden fra de døde, viste han sig ikke for verden, men kun for sine disciple.

Min Faders velsignede

Lad os vende tilbage til dem på hans højre side på hin dag, dem, han kalder »min Faders velsignede«. Hvorledes har Faderen velsignet dem?

Jo, de gerninger, de har gjort, dem har Jesus først gjort – gjort *imod dem!* Deri består Faderens velsignelse! Lad os be-
trakte det nærmere!

Jeg, der skriver disse linier, var *hungrig*, og intet kunne mætte min sjæl, intet. Da kom han til mig og sagde: »Jeg er Livets brød,« og da blev jeg sandelig bispist! Kender du dertil? Hvis du gør det, ved du af egen erfaring, hvad der er stort!

Jeg var også *tørstig*, og intet kunne slukke min sjæls tørst, intet. Da kom han til mig og sagde: »Den, som drikker af det vand, jeg giver ham, han skal til evig tid ikke tørste, men det vand, jeg giver ham, skal i ham blive et kildepring til evigt liv.« Da slukkedes min tørst, og det er sandelig stort – jeg kender intet større!

Jeg var også *fremmed*, fremmed for Guds rige, fremmed for livet i Gud – men så kom Han og tog sig af mig, og nu hører jeg hjemme hos Ham og er blevet de hel-
liges medborger og Guds barn. Jeg synes, det er ufatteligt stort!

Jeg var *nøgen* og stod med min nøgen-
heds skam i al min synd og uretfærdighed. Ingen havde klæder, der kunne skjule min nøgenhed, min skændsel og skam. Da kom Han og iførte mig retfærdighedens klædebon, den hvide dragt, og nu kan jeg træde frem for Gud, ren og retfærdig, for Himmelen færdig – jeg kan ikke forestille mig noget større!

Jeg var *syg*, syg til døden med et hjer-
te, der var sygt, svigefuldt – men da kom Han, den store Læge, og helbredte min syge sjæl; han bar mine sygdomme og tog mine smerter på sig! Jeg har fundet lægedom ved hans sår, og det er så stort, at jeg ikke kan finde ord for det.

Jeg var også i *fængsel*, bastet og bun-
det, en fange uden mulighed for at slippe fri. Synden var lænken om min fod, mørket var mit fængsel, og djævelen var fan-
gevogter. Da kom Han og udråbte for mig, at jeg skulle få frihed – med eet var jeg fri af synden, mørket og djævelen – hvis du kan forestille dig noget større, må du tænke i helt andre baner end jeg!

De retfærdige

Disse, som Jesus kalder »min Faders vel-
signede«, kaldes også »de retfærdige« (Matt. 25,37). Denne betegnelse er meget talende. Den omfatter tre kendetegn ved dem:

De er *retfærdiggjorte*. Det er det første. Deres skyld og synd tilregnes dem ikke; derimod tilregnes Jesu retfærdighed dem.

Dernæst har de fået et nyt hjerte og en ny Ånd; de er blevet nye mennesker, i hvem Guds Ånd har taget bolig. Derfor kaldes de ikke blot retfærdiggjorte, men *retfærdige*. De har iført sig »det nye men-
neske, der blev skabt i Guds lighed til at leve i den retfærdighed og fromhed, som hører sandheden til« (Efes. 4,24).

Hermed er det *tredie* allerede sagt: de lever i den retfærdighed, der hører sand-
heden til, d.v.s. som retfærdige mennesker bærer de *retfærdighedens frugt*, ganske som et godt træ bærer gode frugter. I Bi-
belens sidste bog udtrykkes det således: »Lad den retfærdige blive ved at øve ret-
færdighed« (Åbenb. 22,11).

Deres retfærdige gerninger (at bespise den sultne, slukke den tørstiges tørst, be-
søge den syge, o.s.v.) udspringer af, hvad Kongen, Jesus Kristus, har gjort for dem. De ved imidlertid ikke selv af, at de har bispist *ham*, besøgt *ham*, o.s.v., thi de har jo kun gjort det imod hans mindste små. De ligner slet ikke dem, der minder Her-
ren om alt det »store og gevaldige«, de har gjort i hans navn, thi de kunne sande-
lig huske, hvad de havde udrettet! Nej, hvad »min Faders velsignede«, »de ret-
færdige« har øvet, er så »småt« og »ube-
tydeligt«, at ingen, allermindst de selv, regner det for noget.

Og dog er det de samme gerninger som Jesu gerninger! Det er uendelig småt i menneskers øjne, men stort.

Hvad er det egentlige i deres »ubety-
delige« gerninger? Hvad gjorde de, da de besøgte de syge, tog sig af den fremmede, gav den sultne at spise, den tørstige at drikke, o.s.v.? De bragte *Livet* med sig og var medvirkende til (direkte eller indirek-
te), at mennesker fik det evige liv, blev frelst og forløst.

Det var dybest set Herren selv, der vir-
kede dette igennem dem. Drevet af hans kærlighed gik de. Det var skjult for ver-
den. Alt stort og betydningsfuldt er skjult for verden.

Kan man også sige, at det var »endnu større gerninger« end Herrens, da han vandrede hernede (Johs. 14,12)? Eet er sikkert: De vil aldrig selv påstå dette, thi de ved ikke af, at de har udrettet noget særligt. Men måske er det alligevel »end-
nu større gerninger«, thi da Herren gik hernede, var Helligånden endnu ikke udg-
ydt; derfor kunne mennesker ikke blive født påny, før efter hans opstandelse og Himmelfart. Og derfor var alle hans mæg-
tige gerninger, f.eks. oprejsningen af La-
zarus, tegn, der skulle vise, hvad han ville udrette gennem sin død på korset og op-

standelse fra de døde. Han ville derigen-
nem oprejse faldne mennesker, der var døde i synd og overtrædelse, til et helt nyt liv – og det er jo dette, alle vi små og ube-
tydelige mennesker selv har oplevet og får lov til at bringe til andre, når vi besøger dem.

Mine mindste brødre

Paulus siger: »Lad os da, medens vi har lejlighed til det, gøre godt imod alle, men især mod dem, der har hjemme i den sam-
me tro« (Gal. 6,10). Måske har han Jesu lignelse i sine tanker, thi Herren siger: »Hvad I har gjort mod en af mine mindste brødre der, har I gjort imod mig« (Matt. 25,40).

I hvert fald driver Guds Ånd os både til dem, Herren kalder »de mindste« (vers 45), og til dem, han kalder »mine mindste brødre« (vers 40), og nu og da »koster« det nok så meget at gå til en af hans mind-
ste brødre, altså til en, der hører hjemme i den samme tro som vi.

Det gjorde et dybt indtryk på mig, da jeg i sin tid hørte, at mange åndelige mænd i *Kina* blev slæbt for de såkaldte folkedomstole, hvor de blev stillet til skue for en rasende folkemængde, der overdyn-
gede dem med skældsord og krævede, at de skulle henrettes. Forestil dig, at en af Herrens venner tog et glas vand i hånden, gik hen til platformen, hvor hans broder blev stillet til skue, og sagde: »Trænger du ikke til noget at styrke dig på?« Han havde altså givet »en af disse små et bæger koldt vand, fordi han var en di-
scipel« (Matt. 10,42). Jesus siger: »Sande-
lig siger jeg eder: han skal ingenlunde gå glip af sin løn!« Synes du ikke også, at den lille gerning var en stor gerning? Hvad kærligheden gør, bærer storheden, den sande, i sig!

I *Sovjet-Rusland* blev de ikke-registre-
rede kristne forfulgt på det grusomste, især hvis de forkyndte evangeliet i private hjem eller i forsamlinger under åben him-
mel. Forestil dig, at en eftersøgt Herrens tjener kommer til en sibirisk landsby, hvor det hemmelige politi har nøje kontrol med alt, hvad der foregår. Da går en gam-
mel kone hen til ham og siger: »Du kan overnatte hos os; vi hører selv Herren Jesus til.« Synes du ikke, at denne ubety-
delige handling er stor? Jesus siger: »Den, som tager imod en profet, fordi han er en profet, skal få en profets løn; og den, som tager imod en retfærdig, fordi han er en retfærdig, skal få en retfærdigs løn« (Matt. 10,41).